

RECÉS ACO (La fe en Jesucrist un motor per viure i compartir)

Comencem aquest Recés que bàsicament és una estona de reflexió, d'agraïment, de Pregària i de trobament amb Jesucrist. I tal com diu la carta als Hebreus, fixarem la mirada en Jesús, perquè *“és Ell que ens ha de guiar pel camí de la Fe i el qui la porta a la plenitud”(He 12,2).* Per això he pensat que podíem començar amb una Pregària tots junts.

Podem distribuir el Recés en 3 moments com si fos una RV:

- Primer escoltarem el testimoni de la Rosa i el meu rotllet (VEURE)
- Després deixarem una estona per interioritzar el que hem sentit, i que compartirem en l'Eucaristia (JUTJAR)
- I finalment vindrà el que en podríem dir l'ACTUAR: un Actuar que, després d'interioritzar el que hem treballat, començarà en el moment que sortirem d'aquí.

Introducció

Comencem llegint el Text de Mt 16,11-17, on Jesús pregunta als deixebles qui és per a ells.

Quan pregunta: *“qui diu la gent que sóc Jo?”*, no és pas el mateix, ni de bon tros, que quan els pregunta: *“I vosaltres, qui dieu que sóc?”*. Pere respon ràpid i encerta, però la seva resposta sincera no s'adequa vitalment amb les seves conviccions més fondes. Aquestes estan molt lluny d'una Fe en el Déu **en-carnat** en Jesús, que *“ha de patir molt... i ha de ser mort”*.

Podem dir que la seva afirmació de Fe no prové d'ell, com li diu Jesús, sinó del Pare del cel. També St. Pau dirà: *“Ningú no pot dir: Jesús és el Senyor, si no el mou l'E. Sant” (1Cor 12, 3).*

És interessant seguir, en l'Evangelí, el procés de fe que fa Pere, on veiem que fica la pota moltes vegades i que arriba fins a negar Jesús, però que també li dirà aquelles paraules precioses: *“Senyor, a qui anirem? Només Tu tens paraules de vida eterna” (Jn 6,65),* i que acaba donant la vida per Ell.

Per això penso que va bé que ens preguntem directament per la nostra fe, millor dit, per la nostra experiència de fe, i que ens preguntem qui és realment Jesucrist per nosaltres. Si és Ell de veritat el Fonament, la Roca que realment ens aguanta com a creients i cristians. I que ho fem en un clima de Pregària, com és un Recés, que pot complementar el que, potser, ja hem treballat en la RV programada d'aquest Curs.

Certament és molt més fàcil parlar sobre la fe, l'Espiritualitat, i, fins i tot, de Déu, que expressar sincerament quina és la meua experiència, vivencial que en tinc. Simon Weil (que potser us sona) deia: *“No em convenç quan parles de Déu, sinó com em parles de la teua vida”.* És la nostra vida que parla de com vivim la nostra fe en Jesucrist. És la nostra vida que ens diu qui és JC per a mi. Perquè no és el mateix dir que creus en JC, que seguir-lo, que seguir el seu camí, com li passa a Pere.

A descobrir aquesta possible dicotomia o separació de vida i Fe en la que tots tant hi podem caure, ens hi ajuda i ens hi hauria d'ajudar la RV. Perquè ens fa mirar cap endins de nosaltres mateixos, i encarar-nos amb l'Evangelí (Que és el que fem o hauríem de fer en el Jutjar).

A partir d'aquí em centraré bàsicament en 2 punts:

- 1) *La Fe en Jesucrist s'expressa, necessàriament, a través de l'amor.*
- 2) *Conèixer i Treballar l'Evangelí per poder créixer en la Fe i conèixer més Jesucrist.*

1) La Fe com expressió de l'amor

M'he fixat en el Lema i en el dibuix del cor del Pla de Curs

Un gran cor del que surten moltes ramificacions, bones i dolentes (flors, ocellets volant, lluites obreres, treball... També tancs i avions de guerra, explosió nuclear, etc.).

Suposo que l'autor del dibuix es deuria inspirar en el que deia Jesús, que és de dins del cor que surt tot el bé i el mal que fem. I que per això necessitem convertir-nos, canviar el cor (canviar el cor de pedra per un de carn, com deien els profetes).

Llavors quan diem: "La fe en JC motor per viure i compartir" estem dient, d'alguna manera, que la Fe té més a veure amb el cor que amb el cap. Perquè, ben mirat, el veritable motor de la nostra Fe és Jesucrist. És Ell que activa i mou la nostra Fe i la nostra vida. Podem dir que Jesús és un cor (un motor) que no es para mai, perquè Déu és Amor. El Papa Francesc diu coses que impacten: "El nostre Déu no és un Déu "spray", és concret. No és un abstracte, sinó que té un nom: Déu és Amor".

La 1ª carta de Joan ens ho diu molt clar (Us la recomano): "Estimats meus, estimem-nos els uns als altres, perquè l'amor ve de Déu: tothom qui estima ha nascut de Déu i coneix Déu. El qui no estima no coneix Déu, perquè Déu és amor... el qui estima està en Déu i Déu està en ell" (4,7-21).

És per això que Jesús ens va deixar un únic Manament: "Estimeu-vos, com Jo us he estimat". Per tant, és en la mesura que estimem com Jesús, que manifestem de veritat la nostra Fe com a cristians.

És Ell mateix i el seu Esperit que va conduït i portant la nostra Fe a la plenitud. És Ell que mou el nostre cor a estimar com Ell. Només cal que ens deixem ajudar per Ell ("Sempre que demaneu alguna cosa en nom meu, jo la faré" Jn 14,14), ens diu Jesús. Subratllo aquest "en nom meu" (que vol dir d'acord amb Ell).

Som cristians i per això hem de centrar la nostra fe en JC. Hem de viure la mateixa Fe que Jesús ens va ensenyar i va viure. Per tant, podem dir que la nostra Fe ha de ser evangèlica, que és la que brolla de l'Evangelí. Ho diu molt bé el Papa Francesc: "La Fe no pot ser liquada (aigualida). La nostra Fe és en Jesucrist".

De fes i religions n'hi ha hagut i n'hi han moltes. Es pot arribar a Déu per molts camins, perquè Déu és Déu de tots i, com deia Jesús: "*fa sortir el sol sobre bons i dolents*". Però també és veritat que en nom de Déu s'han fet disbarats i s'ha matat i es mata. També en nom del Déu cristià. Encara que també hem de dir que un cosa és el cristianisme i una altra els cristians.

En aquest sentit, sempre m'ha cridat l'atenció seguir l'Evangelí, i mirar Jesús que cada vegada que deia allò de "*La teva fe t'ha salvat*", o que lloava la Fe de persones que passaven per no creients. **Jesús sempre veia la Fe lligada a l'amor**, i per això es fixava en l'amor d'aquell centurió vers el seu esclau malalt, també en el de la dona sirofenícia o pagana que demana insistentment la curació de la seva filla, o els amics del paralític que baixen el seu amic pel sostre i el posen davant de Jesús. El samarità que estima i es para amb el ferit, cosa que no fan els dos creients oficials, el sacerdot i el levita.

O també quan Jesús diu: "*Tot això que heu fet o heu deixat de fer a cada un d'aquests germans meus més petits a mi m'ho heu fet i deixat de fer*" (Mt 25, 31-46). D'aquesta manera ens està dient que al final de tot no se'ns preguntarà quanta Fe hem tingut, sinó com l'hem viscut, com hem estimat. Tal com diu St. Jaume en la seva carta: "*La fe sense les obres és morta*". O també la 1ª carta de Joan: "*Com pots dir que estimes a Déu que no veus (que creus en Ell), si no estimes al germà que veus*" (1Jn 4, 21).

Bonhoeffer, gran teòleg i assassinat pels nazis, deia: “Jesús no ha vingut a ensenyar-nos cap Religió, sinó a ensenyar-nos a viure”, i jo hi afegeixo “i a estimar”. O sia, a viure com Jesús va viure.

Per això, podem dir que, en el fons del fons, del que es tracta en realitat és arribar a ser i viure com a homes i dones, tal i com Déu, des de tota l’eternitat, ens ha somiat en Jesucrist (*“Som obra seva, Déu ens ha creat en Jesucrist... D’aquesta manera ha dut a terme en Jesucrist Senyor Nostre el seu designi etern” Ef 2,10.3,11*). Per tant, creure és, en definitiva, estimar com Jesús i sentir-se immers en aquest Océà d’Amor que és el Cor de Déu. És Ell, el Motor que ho mou tot i en el que tots i totes, de totes les religions, creients i no creients, hi som inscrits amb la seva pròpia sang. És Ell el veritable Motor que mou els cors a estimar i mou la Història i tot l’univers. En aquest sentit hi ha una carta preciosa del gran científic, **A. Einstein**, a la seva filla (en llegiré només uns fragments): “Cuando propuse la teoría de la relatividad, muy pocos me entendieron, y lo que te revelaré ahora para que lo transmitas a la humanidad también chocará con la incomprensión y los prejuicios del mundo... Hay una fuerza extraordinariamente poderosa para la que la ciencia no ha encontrado una explicación formal. Es una fuerza que incluye y gobierna a todas las otras, y que incluso está detrás de cualquier fenómeno que opera en el universo y aún no haya sido identificado por nosotros. Esta fuerza es el amor. Cuando los científicos buscaban una teoría unificada del universo olvidaron la más invisible y poderosa de las fuerzas. El Amor es Luz, dado que ilumina a quien lo da y lo recibe. El Amor es gravedad, porque hace que unas personas se sientan atraídas por otras. El Amor es potencia, porque multiplica lo mejor que tenemos, y permite que la humanidad no se extinga en su ciego egoísmo. El Amor es Dios y Dios es Amor. Esta fuerza lo explica todo y da sentido en mayúsculas a la vida. Ésta es la variable que hemos obviado durante demasiado tiempo, tal vez porque el amor nos da miedo, ya que es la única energía del universo que el ser humano no ha aprendido a manejar a su antojo.... Tras el fracaso de la Humanidad en el uso y control de las otras fuerzas del universo, que se han vuelto contra nosotros, es urgente que nos alimentemos de otra clase de energía. Si queremos que nuestra especie sobreviva, si nos proponemos encontrar un sentido a la vida, si queremos salvar el mundo y cada ser sintiente que en él habita, el amor es la única y la última respuesta. Quizás aún no estemos preparados para fabricar una bomba de amor, un artefacto lo bastante potente para destruir todo el odio, el egoísmo y la avaricia que asolan el planeta. Sin embargo, cada individuo lleva en su interior un pequeño pero poderoso generador de amor cuya energía espera ser liberada. Cuando aprendamos a dar y recibir esta energía universal, querida Lieserl, comprobaremos que el amor todo lo vence, todo lo trasciende y todo lo puede, porque el amor es la quinta esencia de la vida...”

També el còmic italià R. Benigni, explicant el 10 Manaments, per TV, recordant a Moisès, comparava l’Amor de Déu, a una bardissa encesa que mai es consumeix. I, sobretot, St. Pau en el seu cant a l’amor, acaba dient: “*L’amor no mor mai*”.

I perquè l’amor és sempre personal podem dir que Déu ens estima d’un a un: “Alegreu-vos, perquè els vostres noms estan escrits en el cor del Pare” diu Jesús als seus deixebles (Lc 10,20). Ja que, si diem que Déu és un Misteri d’Amor, nosaltres també formem part d’aquest Misteri. I, per tant, només estimant, podem expressar del tot el que som de veritat ara, i el que serem de manera definitiva. Només estimant expressem la nostra Fe en aquest Déu que és Amor.

Jo, com més m’apropro al final de la vida, se’m fa més evident, tal com diu M. Quoist: “morir no és deixar de viure, sinó deixar d’estimar”. És per això que, des de fa temps, estic plenament convençut que **creure en el Déu, el de Jesús, és ESTIMAR. I estimar, de veritat, com Jesús, és ja CREURE en el Déu-Amor-Pare-Mare de tots.** (Aquest és el meu Credo personal)

Ben mirat, Jesús més que donar-nos doctrines, dogmes i teories sobre Déu ens va explicar i demostrar, amb la seva vida i la seva Paraula, com n'és de gran el cor de Déu i fin on estima. I tot això Jesús ho va demostrar estimant, perquè el que és l'Amor (en majúscules) només es pot demostrar estimant fins a l'extrem, tal com Jesús ho va fer. Donant la vida per amor a tots. Per això la Creu: és com l'expressió de la maldat humana (Pecat), però, sobretot, és l'expressió de l'Amor Total de Déu, que ens salva (Jn 3,16-17)

2) Necessitem conèixer Jesus (en el sentit bíblic de comunió vital, íntima) i treballar molt l'Evangelí.

Tot això ens ho recorda el Papa Francesc en la seva bonica Exortació, que us recomano: "L'alegria de l'Evangelí": "Hem de tornar a Jesús i a l'Evangelí, com a Font d'on brolla l'amor i l'alegria de viure". I també fa una crida a conèixer i treballar l'Evangelí.

Com alguns sabeu sóc del Pradó, una Associació de capellans que va nèixer a França. El seu fundador, A. Chevrier (l'autor de la Pregària que hem fet al començament), explicava en els seus escrits que es va convertir la nit de Nadal, tot contemplant el Pessebre, i veure l'abaixament de Jesús: "Vaig decidir conèixer JC per així poder-lo seguir de més a prop i donar-lo a conèixer als pobres". I el Mitjà que es va posar va ser treballar molt a fons l'Evangelí. Gràcies a ell va sorgir l'Estudi d'Evangelí, que els moviments hem fet nostre (moltes coses que estic dient són fruit d'Estudis d'Evangelí personals que he anat fent, al llarg de la meva vida).

Chevrier va ser un gran enamorat de Jesús, i per això deia: "Conèixer JC ho és tot". D'aquesta manera estava dient que Jesús podia donar un sentit ple i total a la vida. Que Jesús era el veritable motor de la seva vida.

També St. Pau, molt temps abans, deia allò tan bonic: "Crist ho és tot i és en tots" (Col 3, 11). I encara afirmava de manera més contundent: "Per a mi viure és Crist" (Fil 1, 21) i "No sóc jo qui visc, és Crist qui viu en mi" (Ga 2, 20). Com també la gran Sta. Teresa deia allò de: "Nada te turbe, nada te espante. Quien a Dios tiene nada le falta. Solo Dios basta".

Certament nosaltres no arribarem tan lluny, però ho estem intentant, a pesar de les nostres limitacions, i tal com ens hi anima el Pla de Curs d'aquest any (felicito el qui l'ha fet):

"Com més coneixem JC i ens relacionem amb Ell, l'experiència d'amor, de felicitat i d'humanitat és més gran. Gràcies a la relació amb JC i el seu Missatge alliberador, que toca de soca-rel la vida de molts militants, es dona un canvi d'actituds, una conversió, que al llarg de les RV, els EdE, les Euc. ens ajuden a conèixer més JC i a nosaltres mateixos".

L'Evangelí de Joan per explicar com Jesús és aquest Motor que ens ajuda a viure i compartir, ho fa amb imtates tretes de la mateixa vida: "Jo sóc el Cep, la Llum, el Camí, la Veritat, la Vida, la Paraula, el Bon Pastor, la Resurrecció, el Pa de Vida, etc" (Recordo que vaig fer un EdE sobre aquests "Jo sóc" i em va ajudar molt a veure Jesús com el TOT de la vida).

(Seria interessant, ara, que ens poguéssim parar una estona en cada un d'aquests "Jo sóc", però ens allargaríem massa, ja que cada un seria tema per tot un Recés. Només en faré una petita resenya d'alguns).

"Jo sóc el cep i vosaltres les serments. Aquell que està en mi i jo en ell, dona molt de fruit, perquè sense mi no podeu fer res" (Jn 15,1-17). Text important.

Necessitem viure connectats (al cep), al Motor que és per a nosaltres Jesús, per tal de rebre la seva ajuda, la seva “saba”, la seva Força, la seva energia, ja que com diu: “sense mi no podeu fer res”, no podem donar fruit.

“Jo sóc la Llum del món. El qui em segueix no caminarà a les fosques, sinó que tindrà la llum de la vida”. Hem de viure endollats sempre a Jesús per així poder ser llum pels altres. I encara que en moments difícils potser apaguem l'interruptor, el que importa és que no ens desenxufem de Jesús. Recordo que la meua mare deia: “Hem de ser llum i no fum”.

“Jo sóc el camí. Ningú no arriba al Pare si no és per mi” (Jn 14,1-14)

Jesús és el camí i ens marca el camí. Ens passa al davant sempre, com diu un adagi: “La millor manera d'ensenyar un camí és passar tu al davant”.

Abans de dir això, Jesús havia rentat els peus als deixebles, demostrant-los així fins on arribava el seu amor. Però, Tomàs un dels deixebles, li pregunta: “Si no sabem on vas, com podem saber el camí?”. No havia i no havien entès que el camí era seguir Jesús. Per això, ara, nosaltres podem dir que que creure en Jesús, ser cristià és seguir Jesús pel seu camí d'amor.

“Jo sóc la Veritat. Jo he nascut i he vingut al món per donar testimoni de la veritat. Tots els que són de la veritat escolten la meua veu” (Jn 18,7)

Com més visquem i practiquem la veritat i lluitem contra la mentida, més ens endinsem en el que és tota la Veritat “Si us manteniu fermes en la meua Paraula, realment sereu deixebles meus, coneixereu la veritat, i la veritat us farà lliures” (Jn 8,31-32). A. Machado deia: “Tu verdad no, la Verdad”. Hem de reconèixer qui vivim en un món on sembla que la mentida i la corrupció s'han institucionalitzat. Per desgracia això és el pa de cada dia, sobretot a nivell polític.

“Jesús és la Paraula encarnada: “Al principi existia el qui és la Paraula. La Paraula estava en Déu i la Paraula era Déu... La Paraula s'ha fet carn i ha habitat entre nosaltres” (Jn1,1-3.14)

Com més visc, faig carn la Paraula i l'Evangeli, més sóc Evangeli pels altres (Com deia H. Cámara: “La nostra vida és l'únic Evangeli que molta gent llegirà).

Per això aprofito per fer una crida a treballar, a conèixer més l'Evangeli, perquè hem de reconèixer que el coneixem poc. El veiem important, però ens parem poc a escoltar Jesús que ens parla, tot fent camí, com als dos deixebles d'Emaús, que caminaven desanimats i tristos.

Necessitem parar-nos, de tant en tant, als peus de Jesús, com Maria i escoltar Jesús que em parla, ara, a mi, a través de l'Evangeli, i per descobrir aquella “única cosa necessària” que se li escapa a l'atragada Marta (Lc 10,38-42). Podem dir que aquesta “única cosa necessària” és escoltar Jesús i seguir-lo per fer i viure com Ell. Primer l'hem d'escoltar per després actuar com Ell. Necessitem encarnar, fer vida l'Evangeli per fonamentar la nostra vida sobre la roca segura que és Jesucrist (Lc 6,46-49). L'Evangeli es fa Paraula viva en la mesura que nosaltres el vivim.

Tenim una responsabilitat com a seguidors de Jesús i que formem part d'un moviment evangelitzador: ser testimonis amb la paraula i la vida que ens sentim salvats per Jesús, que en la seva Pregària al Pare pels seus deixebles, deia: “No prego només per ells, sinó també pels que creuran en mi gràcies a a la seva paraula”.

No podem oblidar que gràcies als que ens han precedit, ara, nosaltres estem aquí. Aquesta Pregària de Jesús també era per nosaltres, que volem ser els seus deixebles d'avui. Ens ho recorda molt bé el pla de Curs d'enguany: “La fe en JC és vocació, crida i enviament. Com a militants cristians ens sentim cridats per Jesús a realitzar la seva missió, orientats i animats per

l'Esperit, i en comunió amb tota l'Església de JC, que ens envia a portar la Bona Nova a la gent del món obrer, especialment als desfavorits, explotats, oprimits, exclosos i sense veu"

Certament, tenim molts motius per donar gràcies i ser agraïts pel regal que Déu ens ha fet de conèixer Jesus i el seu Evangeli, perquè és en Ell que hi han "amagats tots els tresors de saviesa i de coneixement" (Col 2,3).

Ell és el Tresor i la Perla d'aquesta vida, però per poder-lo comprar, ens hem de desprendre de tot allò que ens ho impedeix. I fent-ho amb l'alegria de saber que és infinitament millor el que rebo que el que deixo (Mt 13,44-46). **Quan s'ha trobat JC de manera vivencial es converteix en el TOT de la nostra vida.**

Quan en el meu grup vam treballar la RV del Pla de Curs sortien expressions tan maques com: "JC és el meu refugi". "He passat del Jesús referent, al Jesucrist i Senyor de la meva vida". "No entenc la vida sense la Fe". "JC em dóna fortalesa, descans i Esperança". "Em sento abraçada per Déu". "Jesús és el meu company de camí". "Sé que mai estic sola passi el que passi".

Hem de seguir cavant i enfondint per poder fonamentar la nostra vida sobre Jesucrist. Sobre roca (Lc 6, 46-49). Quan vius fonamentat en Jesús el sents com formant part de tu mateix i et sents com habitat per Ell: "Qui m'estima, guardarà la meva paraula, el meu Pare l'estimarà i vindrem a fer estada en ell" (Jn 14,23).

(Això ho deia molt bé un company de Menorca que és del Pradó, en un Recés i que acabava en una Pregària que la podem fer nostra tots...)

"Senyor necessito sentir la teva vitalitat que corri per les meves venes. Que el meu cor bategui al teu ritme. Que els meus pulmons s'omplin del teu alè. Que el meu cervell sigui dipòsit de la teva saviesa. Que la meva boca proclamï la teva Paraula. Que els meus ulls reflexin la teva mirada. Que les meves orelles escoltin amb la teva atenció. Que els meus peus em portin als llocs on Tu vols anar. Que els meus braços siguin portadors del teu amor. Senyor, necessito fer-te carn de la meva carn. Amén"

Jordi Fontbona (8-2-2015)
